

Délelőtt a tanfolyam záróprogramja Barsi Balázs OFM előadása volt „A per annum-lelkiség — a »szürke« idő” címmel. Minden keresztény számára fontos időszak az évközi idő, nemcsak terjedelménél fogva, de az imádságban való kitartás és a megváltás misztériumának folyamatos ünneplése miatt. Liturgikus lelkiség, szolgálat és odaszántság: szorosan összetartozó fogalmak.

A találkozói résztvevői közül sokan ottmaradtak a másnapi Keresztelő Szent János-búcsúra, mely ünnepi laudessel és szentmisével kezdődött, vendéglátással, sok játékkal folytatódott, s du. 4 órakor a premontrei romtemplomban énekelt vesperással fejeződött be. Mindenkinek köszönet a többnapos aktív részvételért! Jövőre szeretnénk ugyanígy, de lehetőleg még többen találkozni!

Balogh Piusz O. Praem.

Szennai István, az igazi kántor

Nyolcvanadik évén túl, tavaly nyáron halt meg Szennai István kántor, aki a Csepel-belvárosi plébániatemplomban énekével, orgonajátékával több mint fél évszázadon át dicsérte az Urat s szolgált a híveket. Csepeli működésének harmincéves jubileumán, a hetvenes évek második felében csepeliek sokasága töltötte meg az akkori nevén Tanácsház-téri templomot és segítette az ünnepeltnéket a hálaadásban. A szentmise-áldozatot akkor Szennai István piarista szerzetesbátyja mutatta be, a kóruson pedig az az ének dicsőítette Istent, melynek tagjai a legötvenesebb években is hűségesek maradtak Istenhez, Egyházzhoz, hitükhöz, meggyőződésükhöz, önmaguk jobbik részéhez. Zengett az ének, oly szépen, hogy az első padokban ülő főkántor szemét könny fátyolozta: ezért érdemes volt kitartani, ugyanazon templom szolgálatában megmaradni, hiszen a hitvalló-éneklő közösség, az ének itt, Csepelen nem széledt szét úgy, mint sok más helyen ekkorra. Mert a folyamatossághoz, egyben maradáshoz, emberi tényező is kellett az égiek kegyelmén túl, s ilyen volt Szennai István.

Első kápláni helyemen három éven át csodáltam pontosságát, fegyelmességét, s azt, hogy a kántor-karnagy-orgonista munkát valóban lélekkel átjárt szolgálatnak tekintette éppen úgy, mint a szabad óráiban művelt kottagrafikát.

Egy alkalommal a csepeli temetőben idős, gondviselt asszonyt kísértünk utolsó útjára, összesen heten. A fiatal pár, az eltartók ketten, két szomszédaszony, meg a három egyházi: pap, sekrestyés, kántor. A sír beföldelése után kértem a négy „gyászolót”: jöjjenek be autóbuszon a csepeli templomba, félóra múlva lesz a gyázmise. Imádkozzunk ott is együtt. Senki nem jött be, a kántor a kóruson, a sekrestyés az első padban, jómagam az oltár mellett: énekes gyázmise volt. Áldás után a megszokott három perces „orgona-gyászhangok” következett, egyetlen taktussal sem megrövidítve, hanem teljes egészében. Utána a sekrestyében nekem, a fiatal papnak ezt mondta Szennai István kántor: „Tudod, ha mi nem imádkozunk ezért a szegény lélekért, akkor bizony senki.” Ez volt kántori hitvallása.

Török József